

tagelser fra Regelen, som gør, at Folk har kunnet bevare deres Valgret uden at have betalt Skat. Disse Undtagelser indførtes ved Loven af 29. Marts 1924. Lovens § 7, 5te Stykke, bestemte, at en Skatteyder, der havde faaet Skat eftergivet, i visse Tilfælde desuagtet kunde bevare sin Valgret. Der skulde imidlertid ganske særlige Forhold til, for at en saadan Eftergivelse kunde ske. For at der ikke skulde ske Fejltagelser, nævntes der udtrykkeligt i Paragraffens 6te Stykke visse Tilfælde, i hvilke Eftergivelse kunde ske. Man nævnte saaledes Sygdom og Dødsfald, og saa føjede man til: „eller i øvrigt undtagelsesvis, hvor ganske særlige Omstændigheder maatte tale derfor.“ I saadanne Tilfælde kunde Skatten nedsættes med indtil to Trediedele af det paagældende Halvaars Skat. Det, der skete ved Lovens Bestemmelse herom, var, at man dermed indførte faste Former paa dette Omraade i Stedet for det Anarki, der faktisk havde hersket tidligere.

Nu har det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) ment, at der forelaa en Nødvendighed for at skærpe Reglerne, og den højtærede Minister har accepteret denne Tanke derved, at han har udformet et Lovforslag, som i hvert Fald i nogen Grad dækker de Tanker, der laa til Grund for det ærede 7de Medlem for 2den Kreds' Forslag. Herved frembyder det Spørgsmaal sig imidlertid: Er Bestemmelserne i Lovens § 7, 6te Stykke, blevet misbrugt eller ikke? Det forekommer mig ikke, at der er ført Bevis for Misbrug, og førend et saadant Lovforslag forelagdes, burde selvfølgelig de kommunale Institutioner, Byraad, Sogneraad, eller, om man vil, de store Organisationer, Købstadforeningen og Sogneraadforeningen, have været hørt med Hensyn til, om der har fundet Misbrug Sted. Jeg har i alt Fald ikke for mit Vedkommende set nogen saglig Begrundelse for, at disse skærpede Regler skulde gennemføres. Og det er jo en alvorlig Skærpelse, man foreslaar, det kan ikke nægtes. Som sagt af Socialdemokratiets ærede Ordfører, gennemfører man nu 2 Aars Skattepligt. Hidtil har det været saaledes, at Skattepligt og Opholdsbestemmelse fulgtes ad, men nu udvider man endog Skattepligten til at gælde for de Kommuner, som man er flyttet fra. Dertil kommer de skærpede Bestemmelser om Eftergivelse af Skatten. Jeg rejste allerede ved første Behandling overfor den højtærede Minister det Spørgsmaal, om Forholdene for Øjeblikket er saaledes, at man kan gaa til slige skærpende Bestemmelser. Jeg ønsker ikke, man skal lægge Fingrene imellem overfor de

Mennesker, der nok kan betale, men ikke vil, men lige saa ængstelig er jeg med Hensyn til ikke at hjælpe, hvor der virkelig er Nød til Stede, for at Mennesker kan bevare deres borgerlige Rettigheder. Naar Ulykken rammer dem under en eller anden Form, tror jeg, det er nødvendigt at komme dem til Hjælp. Det har man jo ellers heller ikke været saa bange for. Jeg ved derfor ikke, hvorfor man just vælger dette Øjeblik til Gennemførelse af Lovforslaget. Ingen kan jo dog være blind for de Vanskeligheder, vi nu er inde i. De Bestemmelser, man her ønsker gennemført, vil i det praktiske Liv kunne virke meget generende. Skatten betales jo ikke med det samme, som Indtægten er der, i saa Fald havde det været noget andet. Jeg vil gøre den højtærede Minister opmærksom paa, skønt det vel i og for sig ikke skulde være nødvendigt, da den højtærede Minister meget vel ved det, at Skatten betales paa Grundlag af det foregaaende Aars Indtægter. Og Forholdene har jo nu med en Voldsomhed og en Hurtighed, som man ikke havde tænkt sig, udviklet sig derhen, at der er mange Mennesker, som i og for sig gerne vilde betale, men som ikke kan gøre det, fordi der af Regeringen og Lovgivningsmagten er gennemført Foranstaltninger, som har ført dem i Ulykke. Jeg tænker her paa Valutapolitikken.

Medens jeg altsaa ikke vilde have noget imod, at de, der kan betale deres Skat, ogsaa tvinges dertil, er jeg ængstelig for, netop paa det nuværende Tidspunkt, under de nuværende erhvervspolitiske Forhold, at gaa med til noget saadant, som her foreslaas. Jeg maa derfor anbefale mine Meningsfæller at stemme imod Lovforslaget.

Ordføreren (Piper): Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) begyndte med at beklage sig over den lange Rigsdagssamling. Men det ærede Medlem maa erindre, at naar denne Samling er blevet saa lang, skyldes det i meget høj Grad, at Meningsfæller af det ærede Medlem sad som Ministerium i hele Samlingens første Del, uden at der blev udrettet noget som helst. Det er de Maaneder, der den Gang blev spildt, som man nu har maattet lægge til i den anden Ende.

Det ærede Medlem (Ludvig Christensen) sagde, at man i denne Rigsdagssamling særlig havde beskæftiget sig med at skære ned, Lovgivningen var i første Linie rettet mod de arbejdsløse, og nu vilde man ogsaa skære ned med Hensyn til Valgretten. Dette er en ganske fejlagtig Fremstilling. Det, der